

5 שאלות שאנחנו ממליצים להציף בסלון בעקבות השיר

1.

האם כל אדם שנפגע מהשואה צריך לפתוח את הפצע? האם יכול להיות מצב שבו דווקא התעלמות והדחקה היא הפתרון הטוב ביותר?

2.

האם ממרחק השנים וכעבור זמן כה רב – אפשר בכלל עדיין לפתוח את הפצע ולנסות לרפא או לחטא או שעדיף להניח לצלקת?

3.

האם יכול להיות שאנחנו, כאומה וכבני המשפחה של השורדים, סובלים מפוסט טראומה וממשיכים להיות פצועים ממה שאירע בשואה?

4.

האם גם אנשים חסרי הכשרה מתאימה (כמו בני משפחה או חברים) יכולים לנסות לטפל ולעזור עם הטראומה – או שצריך להשאיר את זה רק לבעלי מקצוע ואנשים שעברו הסמכה.

5.

האם הטראומה של השואה ייחודית – או שאפשר ונכון לבחון אותה לצד טראומות של הלומי קרב, טראומות מאסונות טבע או טראומות של משברים אישיים ולאומיים?

מילים ואקורדים:

(מעבר) E F#m C#m F#m

צודקת או טועה F#m
לא יודעת לאן אני עוזבת C#m G#m
מוקדם מידי לשכוח B F#m
או להגיד אני שורדת E

G#m F#m
שומרת על הלב שלי C#m
כבר לא מוותרת B F#m
נשבעתי גם באלוהים E
לשם אני לא חוזרת

C#m G#m F#m
אוספת את כל השברים החברים ויוצאת לדרך B F#m
שמתית כתר ושמלה או מי עכשיו המלך

(מעבר)
A B/D# E C#m B A B/D# E C#m
B A
B C#m B A B C#m B A

אייכה? אייכה?
הגעתי לארץ, נישקתי את האדמה פחדתי שלא יאמינו או השארתי את פולין מאחור את המכות את הדמעות את הריבים עם אלוהים

הקמתי בית אני חיה עם ישראל חי

G#m F#m
השתגעתי אני מודה C#m
לא ידעתי, לאן אני נכנסת B F#m
מאוחר אולי לברוח E
או לשחק עם זה תופסת

G#m F#m
נוסעת, זה הזמן שלי C#m
כבר לא מפחדת B F#m
ארזתי את האומץ E
כשהיד שלי רועדת

G#m F#m
כותבת לי עוד מכתב C#m
שעכשיו יהיה לזיכרון B F#m
זה כואב וזה שורף והכל נכון

A
לריב איתך שעות B
לקלל את הלילות C#m
להתעורר עם הדמעות A B/D# E
לסלוח אלף פעמים B
לצעוק על השתיקות C#m
לספור את המכות A B/D# E
מסתירה את הפנים

הדחקה היא אחד ממנגנוני ההגנה וההישרדות החזקים ביותר של האדם. טראומה כל כך חזקה וארוכה, כמו תקופת השואה, עלולה להפעיל את מנגנון ההדחקה ו"להעלים" לחלוטין זיכרונות, תחושות ומחשבות. יש בכך המון אלמנטים בריאים ומרפאים – אך יש לכך מחיר גדול ומסוכן.

רבבות שורדים ושורדות לא הצליחו לגעת בפצע של השואה בשארית חייהם. הם לא דיברו, לא שיתפו, לא פתחו ולכן גם לא חיטאו או ריפאו במקצת את הפצע – בנפש ובגוף.

סלון זה יבקש לדבר על הטראומה, על ההדחקה ועל הפצע הבלתי מטופל של השואה. ואולי גם לבדוק, ברגישות ובוהירות המתבקשת, האם אנחנו חווים כעת טראומה נוספת או מצויים במצב של פוסט טראומה.

תהליך היצירה

"הגעתי לארץ, נישקתי את האדמה פחדתי שלא יאמינו או השארתי את פולין מאחור"

מות אחרי שחיים זה קל, לחיות אחרי שמתים זה קשה. מאד קשה. השיר הזה עוסק באלה ששרדו את התופת, ועכשיו חיים בתופת כדי לשרוד.

אצלם כל לילה הוא מאבק חדש לקראת הבוקר שאחרי וכל בוקר הוא שאריות הזמן לקראת הלילה, וחוזר חלילה. כי גם כשהגוף השתחרר, הנפש קיבלה מאסר עולם בלי חנינה. הדור שלנו, שחוזה קשיים ואתגרים, שלפעמים סוחב טראומות מחדשים קשים בשירות הצבאי לכל החיים, צריך לזכור את אלה שלא משתחררים כבר 80 שנה מהזוועות שנכפו עליהם בתקופת השואה. החיים קשים מהמוות, השתיקה קשה מהזעקה. יהא שיר זה הזעקה של השותקים.

"לריב איתך שעות לקלל את הלילות להתעורר עם הדמעות לסלוח אלף פעמים"